

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa H. C.

przeciwko Aresztowi Śledczemu w C.

i Dyrektorowi Okręgowemu Służby Więziennej w B.

o uchylenie kary dyscyplinarnej

1. Oddała powództwo
2. Zasądza od powódki H. C. na rzecz pozwanego Aresztu Śledczego w C. kwotę 60,00 zł tytułem kosztów procesu

Sygn. akt IV P 112/15

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki H. C. wniósł przeciwko Aresztowi Śledczemu w C. o uchylenie kary dyscyplinarnej wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według sporządzonego zestawienia, a w przypadku jego braku według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że z treści orzeczenia nr 4 Dyrektora Aresztu Śledczego w C. z 23 lipca 2015 roku o ukaraniu powódki nie wynika jakim czynem, kiedy i gdzie popełnionym powódka dopuściła się naruszeń dobrego imienia służby i pozostałych uchybień zasadom etyki zawodowej. W postanowieniu o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego pozwany postawił powódce zarzut dokonania kradzieży, chociaż przeciwko powódce nie toczyło się i nadal nie toczy się żadne postępowanie zarówno w sprawie o wykroczenie jak i karnej, której przedmiotem byłby postawiony powódce zarzut kradzieży. Powódka nie popełniła, ani nie usiłowała popełnić kradzieży na szkodę sklepu (...) w C.. Przyznaje natomiast, że dokonywała zakupów w dniach 19, 21 i 23 listopada 2014 roku w tym sklepie i zakupiony towar wyniosła z tego sklepu. Nieuzasadnionym jest twierdzenie, że zakupy służyły rozliczeniu towaru zabranego bez zapłaty. Nie jest możliwym zastąpienie towarem zakupionym testerów będących na stanie sklepu.

Pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa Aresztu Śledczego w C. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki H. C. na rzecz Skarbu Państwa Aresztu Śledczego w C. kosztów

postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego Aresztu Śledczego w C. podniosła, iż żądanie powódki jest niezasadne. Orzeczenie kończące postępowanie dyscyplinarne wydał Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w B.. Brak jest zatem legitymacji biernej po stronie Aresztu Śledczego w C., w związku z czym powództwo wobec Aresztu Śledczego w C. winno być oddalone. Ponadto Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zawarte w odwołaniu twierdzenia i zarzuty są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie. W świetle poczynionych w toku postępowania dyscyplinarnego ustaleń nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż powódka poprzez to, że w dniu 19 listopada 2014 roku dokonała zaboru towarów w sklepie (...) w C. nie uiszczając ceny ich zakupu, dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 230 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 1415 ze zm.), tj. naruszenia dobrego imienia służby, niezgodnego z zasadami etyki zawodowej funkcjonariuszy Służby Więziennej wynikających z przepisów prawa, tj. § 5 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 18 października 2010 roku w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej.

Sąd na rozprawie z dnia 24.11.2015 r. na podstawie art. 194 § 1 k.p.c wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w B..

Pełnomocnik pozwanego Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w B. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podniósł, że utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie-wyższy przełożony Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej podzielił stanowisko Dyrektora Aresztu Śledczego w C. odnośnie postawionego powódce zarzutu dokonania w dniu 19 listopada 2014 r zaboru towarów w sklepie (...) w C. nie płacąc za nie. Czyn powódki nie tylko wpłynął negatywnie na wizerunek Służby Więziennej a także podważył zaufanie do funkcjonariuszy zarówno w środowisku lokalnym jak też w wśród osadzonych kobiet w Oddziale Zewnętrznym w C.. W dniu 5 lutego 2015 r gazeta (...) opublikowała obszerny artykuł pt. „Funkcjonariuszka kradła w drogerii” co było szeroko komentowane wśród kobiet odbywających karę pozbawienia wolności. Charakter popełnionego przez powódkę czynu w ocenie obydwu przełożonych dyscyplinarnych nie pozwala na dalsze pozostawanie powódki w kadrze dowódczej bowiem dowodzący grupą funkcjonariuszy powinien posiadać szczególnie autorytet oraz być wzorem do naśladowania dla podwładnych funkcjonariuszy,

Sąd ustalił co następuje:

Powódka H. C. jest zatrudniona jako funkcjonariusz służby więziennej w Areszcie Śledczym w C. i pełni służbę w Oddziale Zewnętrznym w C..

(bezsporne).

Dnia 20 listopada 2014 roku M. K. (1) asystent kierownika sklepu (...) w C. zauważyła brak testera nowego perfum marki M. na półce i zgłosiła to kierowniczce sklepu (...). Kierowniczka zleciła pracownikowi ochrony, M. N. odnalezienie sytuacji na monitoring. M. N. odnalazła sytuację kradzieży zapisaną na monitoring. Dnia 19 listopada 2014 i rozpoznała w osobie zabierającej bez zapłaty tester, i sztyft-dezodorant powódkę, która znała z widzenia. Dnia 21 listopada powódka ponownie robiła zakupy w sklepie. Pracownik ochrony M. N. i asystent sklepu – świadek L. O. poprosiły powódkę do biura kierownika i poinformowały ją, o sytuacji zarejestrowanej na monitoring. Dnia 19 listopada. Powódka przyznała, że zabrała tester perfum, dezodorant i tusz do rzęs, ze sklepu bez i dobrowolnie zapłaciła za tusz i sztyft. Tester obiecała poszukać i oddać. Dnia 23 listopada obwiniona pojawiła się w sklepie (...) i oświadczyła kierownikowi sklepu, że nie może znaleźć testera. Kierownik zaproponowała wezwanie Policji i wyjaśnienie sytuacji. Powódka stwierdziła, że pracuje w więziennictwie i dlatego woli dobrowolnie zapłacić za wodę toaletową bez interwencji policji. Kierownik sklepu (...) sprawę uznała za wyjaśnioną ponieważ powódka dobrowolnie zapłaciła za zabrany towar i sklep nie poniósł straty. Z związku z powyższym nie było potrzeby wzywania policji jak również zgłoszenia potrzeby zgrania monitoringu.

(dowód: zeznania świadków k.54-56 D. M. od 01.26:18 do 02.07:25, L.O. od 02.07:25 do 02:33:51, M.N. od 02:33:51 do 03:02:48, k.84-85 M. K. od 00:06:31 do 00:24:32, kserokopia paragonów z sklepu (...) z 19.11.2014, 21.11.2014 i 23.11.2014 r. w aktach postępowania dyscyplinarnego powódki).

Osadzone w Oddziale Zewnętrznym w C. pytały strażnika T. K. (1) na temat kradzieży przez jednego z funkcjonariuszy w sklepie o czym zawiadomił kierownika zmiany E. G. (1).

(dowód: zeznania świadka T. K. k.85 od 00:24:32 do 00:34:21, i E. G. k. 52-53 od 00:49:12 do 01:11:57).

Powódka jeszcze przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przyznała się do popełnionego czynu przed E. G. (1).

(dowód: zeznania świadka E. G. k. 52-53 od 01:04:43 do 01:06:34).

Dyrektor Aresztu Śledczego w C. pismem z 19.05.2015 r. wniósł do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w W. o wymierzenie powódce kary wydalenia ze służby zgodnie z właściwością.

(dowód: akta postępowania dyscyplinarnego powódki, pismo z 19.05.2015 r.).

Dyrektor Generalny Służby Więziennej w W. pismem z 9 lipca 2015 r. postanowił odstąpić od wymierzenia powódce kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby.

(dowód: akta postępowania dyscyplinarnego powódki, pismo z 9 lipca 2015 r.).

23 lipca 2015 roku Dyrektor Aresztu Śledczego w C. na mocy orzeczenia nr (...) wymierzył powódce karę dyscyplinarną „wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe” w związku z popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 230 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej naruszenia dobrego imienia służby, niezgodnego z zasadami etyki zawodowej funkcjonariuszy Służby Więziennej wynikających z przepisów prawa, tj. § 5 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego (...)Więziennej z dnia 18 października 2010 roku w sprawie zasad etyki zawodowej w myśl którego funkcjonariusz zarówno w służbie jak i poza służbą powinien zachowywać się w sposób praworządny, odpowiadający godności funkcjonariusza publicznego, unikać zachowań i sytuacji, które mogą godzić w dobre imię Służby Więziennej, dbać o społeczny wizerunek Służby Więziennej.

(dowód: akta postępowania dyscyplinarnego powódki, orzeczenie nr (...)).

Od orzeczenia Dyrektor Aresztu Śledczego w C. powódka złożyła odwołanie do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w B.. Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w B. w dniu 11 września 2015 roku wydał orzeczenie nr (...) o utrzymaniu zaskarżonego orzeczenia w mocy i uprawomocniło się one w dniu 12 września 2015 roku i zgodnie z art. 258 ustawy o Służbie Więziennej podległo niezwłocznemu wykonaniu.

(dowód: akta postępowania dyscyplinarnego powódki, orzeczenie nr (...)).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 253 ust. 1 ustawy o służbie więziennej postępowanie dyscyplinarne jest dwuinstancyjne, z zastrzeżeniem art. 242. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji obwinionemu przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia, zaś w myśl ust. 2 wskazanego przepisu odwołanie składa się do wyższego przełożonego dyscyplinarnego za pośrednictwem przełożonego, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji .

Stosownie do treści przepisu art. 263 ustawy o Służbie Więziennej od orzeczenia oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia odwołania do właściwego ze względu

na miejsce zamieszkania obwinionego sądu pracy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia lub postanowienia wraz z uzasadnieniem.

Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego, iż do postępowania sądowego wszczynanego przez wniesienie do sądu pracy odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne na podstawie art. 263 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1415) stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 101 ze zm. (vide: uchwała SN - Izba Pracy z dnia 21-04-2016, III PZP 4/16).	
--	--

Sąd podziela pogląd reprezentowany w doktrynie, iż przymiot strony pozwanej w sprawie odwołania wniesionego do sądu pracy przez funkcjonariusza ma jednostka organizacyjna SW, w której funkcjonariusz jest zatrudniony, a nie przełożony dyscyplinarne czy też wyższy przełożony dyscyplinarne, który wydał orzeczenie albo postanowienie kończące postępowanie dyscyplinarne (tak: B. B. w artykule „Droga sądowa w sprawach dyscyplinarnych funkcjonariuszy Służby Więziennej”, (...) - 631).

Zatem po stronie Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w B. bark jest legitymacji procesowej biernej skutkującej oddaleniem powództwa.

W niniejszej sprawie istotne było, czy powódka dopuściła się zachowania wskazanego w toku postępowania dyscyplinarnego, a także czy zastosowana wobec niej kara dyscyplinarna była adekwatna do stopnia ewentualnego naruszenia przez powódkę naruszenia dobrego imienia służby, zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy Służby Więziennej z § 5 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego (...)Więziennej z dnia 18 października 2010 roku w sprawie zasad etyki zawodowej i wreszcie czy była zgodna z przepisami ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej.

Zgodnie z § 5 Regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z 18 października 2010 r. w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej funkcjonariusz i pracownik, zarówno w służbie, jak i poza służbą lub pracą, powinien zachowywać się w sposób praworządny. Odpowiadający godności funkcjonariusza publicznego, unikać zachowań i sytuacji, które mogą godzić w dobre imię Służby Więziennej lub godność innych osób, dbać o społeczny Wizerunek Służby Więziennej, podejmując działania służące budowaniu zaufania do niej.

W ocenie sądu jasne, logiczne, konsekwentne i korelujące ze sobą zeznania bezstronnych świadków pracowników sklepu (...) w C. D. M., L.O., M.N. i M. K. jednoznacznie wskazują, iż powódka 19.11.2014 r. faktycznie zabrała bez płacenia ze sklepu (...) w C. tusz do rzes- maskarę, dezodorant w sztyfcie i tester perfum marki M. do czego zresztą się sama przyznała i zapłaciła za towary naprawiając szkodę, oraz na jej prośbę kierownik sklepu nie zawiadomił policji co spowodowało brak wszczęcia postępowania karnego.

Zdaniem sądu powódka nie przedstawiła żadnych powodów, dla których pracownicy sklepu - świadkowie w toku postępowania dyscyplinarnego i sądowego mieliby bezpodstawnie pomawiać powódkę, ryzykując odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań.

Również wiarygodne zeznania świadka E. G. funkcjonariusza służby więziennej wskazują, iż powódka przed nią przyznała się do popełnienia powyższego czynu.

Zeznania pozostałych świadków przesłuchanych w toku postępowania nie wnoszą istotnych treści z punktu widzenia istoty sporu.

W ocenie sądu powódka swoim zachowaniem naruszyła zasady etyki zawodowej funkcjonariuszy służby więziennej określone w § 5 Regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z 18 października 2010 r. w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej.

Zarzuty postawione powódce w toku postępowania dyscyplinarnego, znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym i w ocenie Sądu uzasadniały wymierzenie takiej kary dyscyplinarnej, jaką udzielił powódce organ dyscyplinarny.

Sąd nie stwierdził, żeby w toku postępowania dyscyplinarnego zostały naruszone przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej Rozdziału 21. Odpowiedzialność dyscyplinarna funkcjonariuszy.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 263 ustawy o służbie więziennej oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej ustalono na podstawie § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349) - pkt 2 wyroku.